

9. apríla 2011

Francova Lhota – Čubov kopec - Kobzova lipa – Mikulčín vrch – Pulčínske skaly – Lidečko – Čertovy skály = 25 km

Meteorologický ústav vyhlásil na celý víkend okolo 9. apríla výstrahy všetkých troch stupňov, v Tatrách padali stromy a lietali strechy a my sme sa napriek tomu všetkému vydali do hôr.

Celkom nás bolo asi osemdesiat, ale z Partizánskeho sme nastupovali do malého autobusu, kde boli Bošanci, len šiesti – ja, Peťo, Emil, nový člen Stano Hudok, a manželka Ičo a Kačena Petrikovci, ktorí tiež prejavili záujem o členstvo v našom klube. Bolo mi veľmi ľúto, že som musela odmietnuť Igora Galimova a Janka Šanderu, ktorí sa hlásili na výlet na poslednú chvíľu a už nebolo voľné miesto...

Takže napriek nárazovému vetru sme sa rozhodli zdolať v pohorí Javorníky, patriace do CHKO Beskydy, vyše deväťstometrovú Makytu z moravskej strany. Z Francovej Lhoty sme si najskôr v rámci rozcvičky vybehli na drevenú výhľadňu v tvare valašského klobúka na sedemstometrový Čubov kopec a vrátili sa späť. Krátke zastavenie bolo pri štyristoročnej Kobzovej lipke. Potom malebnými udržiavanými lúkami pre pasenie čierneho dobytku a oviec sme si to nasmerovali na Mikulčín vrch. Lúky so zákutiami stromov tu boli naozaj skvostné. Horská chata Selanka nad lyžiarskym vlekom, kde sme plánovali ochutnať české pivo, bola zavretá, práve ju prerábali a tuším som zazrela nový názov Antrik. Cestou sme natrafili na viacero výstražných tabúl – Pozor dravce! (medvede, vlky, rysy). Kúsok sme prešli „jednou nohou“ aj po slovenskej hranici. Na zalesnenom vrchole Makyty bola obedňajšia prestávka takmer na pravé poludnie. To sme však boli len v tretine túry! Z Makyty sme prudko klesli a potom znovu stúpali na Kýčeru. Po osemkilometrovom vedľajšom hrebeni (kde sme každú chvíľu čakali, kedy na nás vietor prevalí obrovské jedle, či iné stromy) sme sa dostali k Hradisku - skalnému „mestečku“ zvláštnej modratej farby. Jeho najväčšiu krásu možno najviac objaviť mimo značkovaného chodníka. Prudkým klesaním sme prišli na zle označené rázcestie, kde sme zo zlej cesty vrátili dve kamarátky turistky a o chvíľu sme boli v prírodnej rezervácii Pulčínske skaly. Nielen ja, ale aj ďalší mnohí si netrúfali zliezať pomedzi strmé balvany po modrej značke, preto sme sa vybrali po červenej popod skaly okolo studánky Dobrej víly a skaly sem videli v plnej kráse zo spodnej lúky. Na budúce si zvolíme určite opačný smer – najskôr si vychutnáme skalné zákutia výstupom po modrej a potom Makytu.

Cieľ tejto 25-kilometrovej valašskej túry s tisíc metrovým prevýšením a v silnom nárazovom vetre bol v obci Lidečko pri Čertových skalách o 17. hodine. Posledné kilometre po asfaltke dali zabráť. Potešila aspoň keramická sovička, i keď rozbitá, pri jednom z prameňov. V motoreste pod Čertovými skalami sme si dali „zubra“ a valašskú kyselačku. Mňam! Tradične sme polhodinu čakali na Bošancov, kým sa občerstvia...

Ala